

GAJUS.

Een reproductie van een mooie schilderij van John Gilbert, een Engelsch schilder, die zich naam maakte met zijn aquarellen en oliestukken.

Ze stelt den gastheer Gajus voor, die Christiana en de haren in z'n huis ontving en ze een avondmaal bereidde. Christiana is de hoofdfiguur van Bunyans schepping: De Christinnereis, die zeker beneden De Christenreis blijft, doch met deze gemeen heeft een te sterk onnatuurlijk-allegorisch karakter. Al moeten we ook bijwijlen bewonderen de rijke fantasie van den vromen „Droomer."

De pelgrims waren vermoeid geworden op de lange, moeilijke reis en een van hen had toen voorgesteld in Gajus' huis uit te rusten.

De huisdeur hadden ze open gevonden. De huiswaard „der gemeente" stelde met die open deur voor alle pelgrims het teeken der gastvrijheid.

Na de eerste kennismaking volgt de maaltijd. Het menu is rijk genoeg en de gastheer weet van alle gerechten de geestelijke beteekenis, die hij den pelgrims tot hun stichting ook meedeelt. Beweegborst en hefschouder moeten herinneren aan gebed en lof tot God. De wijn versterkt het hart.

Boter en honig worden inzonderheid aanbevolen, wijl ze „het oordeel verhelderen" en Gajus vertelt, dat Immanuel dit voedsel gaarne gebruikte, blijkens Jesaja 7 vs. 15: Boter en honig zal Hij eten. Dan wordt de schaal met appelen opgediend. En nu komt het moment, dat Gilbert op zijn schilderstuk vereeuwigde.

De appelen blozen op den schotel en lokken iederen gast om te nemen en te eten. Het is verleidelijk ooft. En dit doet Mattheüs juist vragen: „Mogen wij appelen eten,

immers was het door deze vrucht, dat de slang onzer aller moeder verleidde?"

Gajus antwoordt op rijm, en het is in de vertaling, of Cats het vers onder handen heeft gehad:

Schoon 't al een appel was, die Eva's hart verleidde,
't Was zonde, de appel niet, die haar den strik bereidde,
Verboden vrucht is kwaad, maar eenig door 't verbod,
En goed, al wat de Heer ons vrij geeft tot genot.
Smaak daarom deze vrucht, zij is van God gegeven,
Tot reiniging van 't bloed, tot vreugd van hart en leven.

De schilder vraagt voor Gajus de meeste aandacht. Zoals hij daar staat als een aartsvader, den arm gebogen, den appel in de sierlijk gevormde hand, is hij symbool der vriendelijkheid en gastvrijheid. Het intelligente gelaat vertelt van de wijsheid, die het leven van dezen man verlicht. Allen luisteren naar zijn woord en de jongens Joseph en Samuel rechts voelen zich als geboeid aan den gastheer. Ze vertrouwen hem en willen van hem leeren. Ze houden van hem. Gilberts koppen hebben hier iets wonderlijks. 't Is of een bovenaardsche sfeer is gebeeld door een reinheid, een rust in de gelaatsuitdrukking der menschen, die op reis zijn naar het land des eeuwigen vredes, waar de Liefde woont.

Gilbert tracht te geven hier iets ideëels, het is een stemming-beeld dat u al meer boeit, hoe langer ge het beziet. Hier is een geestelijk huisgezin en allen beschouwen er zich als kinderen van één Vader: gastheer en gasten.

Hier is een liefdelijk samenwonen. Een waardeeren van elkanders gaven, een wedijver in het dienen door de liefde. En zeker geen beeld van onze Christenheid, die hopeloos verdeeld is.

A. L. V. H.

1869